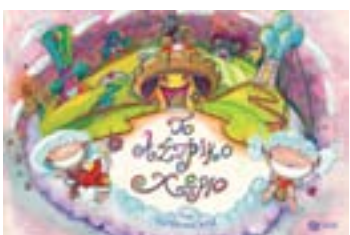

Έγραψαν για το βιβλίο...

Το Αστρικό Χωριό

Κατερίνα Κρις

«Έδώ (στο Αστρικό Χωριό) μιλάμε τη γλώσσα της καρδιάς».

Ένα μαγικά πλασμένο βιβλίο που βοηθά τους μικρούς μας φίλους να ενσωματώσουν το νόημα της θετικής σκέψης στη ζωή τους, παρουσιάζοντας έννοιες και αξίες όπως αυτή της συγχώρεσης ή της ανεμελιάς, με τόσο φυσικό και όμορφο τρόπο. Τα παιδιά δραπετεύουν στα σύννεφα του μυαλού τους και πλάθουν έναν κόσμο όπου τα δάκρυα χαράς συμβολίζουν θετικές σκέψεις και διατηρούνται ώστε να χρησιμοποιούνται ως φάρμακο αν ποτέ χρειαστεί. Δημιουργούν την πραγματικότητα που τους ταιριάζει και ξεφορτώνονται την γκρίνια. Ίσως το πιο ουσιαστικό κομμάτι απ' όλα είναι ότι το *Αστρικό Χωριό* ενθαρρύνει τα παιδιά να νιώθουν ότι ΜΠΟΡΟΥΝ να καταφέρουν ό,τι φανταστούν· κάτι τόσο σημαντικό σε μια περίοδο που μικροί και μεγάλοι νιώθουν τα φτερά τους κομμένα...»

Μαρκέλλα Καπλάνη, ψυχολόγος, **παιδαγωγός**

«[...] Η Κατερίνα Κρις με το *Αστρικό Χωριό* ανοίγει διάπλατα τις πόρτες της φαντασίας των αναγνωστών της τόσο κειμενικά όσο και εικονιστικά.

[...] Η συγγραφέας από την πρώτη κιόλας στιγμή απευθύνεται στον αναγνώστη γράφοντας στο δεύτερο πρόσωπο, σαν να τον έχει δίπλα της. Τον καλεί να συμπληρώσει το συμβόλαιο ιδιοκτησίας του αστρικού του σπιτιού και να υπογράψει, του κάνει ερωτήσεις και προλαβαίνει τη σκέψη του πριν ο ίδιος απαντήσει, τον παροτρύνει στον επίλογο να σκέφτεται το Αστρικό Χωριό σε κάθε δύσκολη στιγμή του, όπως όταν είναι άρρωστος (γιατί έχει φάει κάτι μπαγιάτικο) ή όταν νιώθει μόνος (γιατί κανείς δεν αντέχει τις μύξες του) ή όταν του λείπει κάποιος (παρόλο που μύριζαν τα πόδια του)...

Η συγγραφική αυτή επιλογή έχει ως αποτέλεσμα ο πρωταγωνιστής του βιβλίου να μην είναι άλλος παρά ο ίδιος ο αναγνώστης, ο οποίος βρίσκεται ταυτόχρονα μέσα και έξω από το βιβλίο!

[...] Είναι ένα βιβλίο που θα το ευχαριστηθούν ακόμη και τα παιδιά που δεν αγαπούν το διάβασμα και που σίγουρα θα τους δημιουργήσει την επιθυμία να διαβάσουν κι άλλα ευφάνταστα

Έγραψαν για το βιβλίο...

και λιγότερο συνηθισμένα βιβλία [...]».

Χρύσα Κουράκη, lesxhanagnosis.blogspot.gr

«[...] Είναι ένα διαδραστικό βιβλίο όπου όλα τα παιδιά αποκτάνε το δικό τους σπίτι, διαλέγουν τη γειτονιά τους, μαθαίνουν να αγαπάνε, να μιλάνε τη γλώσσα της καρδιάς, να αλλάζουν το λάθος σε σωστό και το καλύτερο... μαθαίνουν να πινάζουν από πάνω τους όλα τα προβλήματα και τις στεναχώριες, ανεβαίνοντας πάνω σε μια "Τριαλαριέρα", έναν από τους ειδικούς μηχανισμούς του Αστρικού Χωριού που μοιάζει λίγο με κούνια!

Αυτό λοιπόν είναι το *Αστρικό Χωριό*. Ένα αισιόδοξο παιδικό βιβλίο, ένα καταφύγιο για τα παιδιά που αφήνει απ' έξω την κρίση, τις μαύρες σκέψεις, την γκρίνια, το κρύο και το ψέμα και φιλοδοξεί να κάνει τα παιδιά μας πιο ανέμελα και πραγματικά χαρούμενα [...]».

Βιβή Μπασινά, 4moms.gr

«[...] Ένα χαρούμενο βιβλίο για όλες τις εποχές και όχι μόνο για τα Χριστούγεννα, που από μόνα τους προσφέρονται για ξεκούραση και καλοπέραση. Κατά βάθος, είναι μια ιστορία που απενοχοποιεί τα παιδιά, που τρέχουν και δε φτάνουν από τις διάφορες υποχρεώσεις που τους ορίζουν οι γονείς τους, γιατί εικονογραφεί μία παιδική ηλικία ανέμελη, αυτήν που ονειρεύονται τα παιδιά και αναπολούν οι ενήλικοι».

Μαρίζα Ντεκάστρο, oanagnostis.gr

«[...] Το φανταστικό περισεύει στο κείμενο και στην εικόνα. Αισιόδοξο και χιουμοριστικό. Γιατί πρωταγωνιστής είσαι εσύ, εγώ, όλοι οι μικροί μεγάλοι αναγνώστες. Γιατί είναι κάτι διαφορετικό και δελεαστικό ως προς το στήσιμο και ως προς την πλοκή. Καρτουνίστικο που αλλάζει τη διάθεση, αλλά και παίρνει θέση απέναντι στα πρέπει και δεν πρέπει. Μια υπέροχη ιστορία.

[...] Στο *Αστρικό Χωριό* καταφέρνει να βάλει όλη την φαντασία της και παραδίδει ένα ξεχωριστό είδος βιβλίου με επιτυχία που ο μικρός αλλά και ο μεγάλος αναγνώστης θα σταθεί και θα απορροφηθεί από το καλό, το ονειρικό, το αισιόδοξο.

Οι ζωντανές εικόνες είναι από την ίδια τη συγγραφέα και πραγματικά βάζουν τον αναγνώστη στον όμορφο φανταστικό κόσμο τους. Οι εικόνες και το κείμενο μαζί θα μπορούσαν να γίνουν μια όμορφη τηλεοπτική καρτουνίστικη σειρά [...]».

Έλενα Αρτζανίδου, thinkfree.gr

Έγραψαν για το βιβλίο...

«[...] Το *Αστρικό Χωριό* είναι το προσωπικό καταφύγιο του καθενός μας. Είναι ο τόπος ή ο τρόπος που δραπτεύουμε από τη μίζερη, δύσκολη, αγχωτική πραγματικότητα, ώστε να πάρουμε μερικές ανάσες χαράς και να μπορέσουμε να συνεχίσουμε.

Το βιβλίο μιλά με τρόπο παιδικό για κάτι πολύ ουσιαστικό: την ανάγκη που έχουμε όλοι να κλείνουμε την πόρτα στο εφήμερο, στο χειροπιαστό και να βυθιζόμαστε σε ό,τι είναι αυτό που μας δίνει μια όμορφη, υγιή, αληθινή, χαρά.

[...] Τα χρώματα, οι μυρωδιές, οι μουσικές είναι το μυστικό διαβατήριο που σου ανοίγει τις πόρτες του Αστρικού Χωριού. Γίνονται μικρές γυαλιστερές σαπουνόφουσες που σε πηγαίνουν ψηλά. Και δεν πειράζει που θα σκάσουν, γιατί για λίγο σου χάρισαν τη θέα ενός άλλου, φωτεινού κόσμου. Και έτσι μπορείς να βγεις ξανά έξω στον αληθινό κόσμο και να του χαρίσεις ένα τρυφερό χαμόγελο.

Σε ευχαριστούμε Κατερίνα Κρις που χαρτογράφησες τις ψυχές και εικονογράφησες τα όνειρά μας! [...]

Αγγελικ, paidikavivlia.blogspot.gr

[...] Το πιο πρόσφατο βιβλίο σας ονομάζεται *Το Αστρικό χωριό*. Τι ακριβώς συμβαίνει εκεί;

Το *Αστρικό Χωριό* είναι ένα καταφύγιο, που κρατά απ' έξω τις επιθέσεις των μαύρων σκέψεων, τις ριπές της γκρίνιας, του φέματος και της απογοήτευσης και, φυσικά, τις ψυχολογικές «βόμβες» της οικονομικής κρίσης. Ήθελα, λοιπόν, μέσα από αυτό, να κάνω τα παιδιά να βιώσουν την ανεμελιά που δικαιούνται, σε έναν κόσμο όπου όλοι μιλάνε «σπανιακά», τη σπάνια γλώσσα της καρδιάς, και υπάρχουν ειδικοί μηχανισμοί ευτυχίας, όπως η «τριαλαριέρα» που τινάζει από πάνω μας όλα τα προβλήματα, η λέξη «μαμαλού» που σε βοηθάει να κάνεις το λάθος σωστό ξανά, τα «σκαρφαλόδεντρα» που μπορείς να ξαπλάρεις πάνω τους και να μην κάνεις απολύτως τίποτα και τα καπελόσπιτα, σπίτια που μπορείς να φτιάξεις με τη φαντασία σου, όπως και σε όποια περιοχή θέλεις, χωρίς χρήματα. Επίσης, ήθελα να κλείσω το μάτι και στους ενήλικες, που ίσως παρασυρθούν κι εκείνοι και θυμηθούν τη δική τους αθωότητα.

[...] Κάνοντας και την εικονογράφηση των βιβλίων σας, θεωρείτε ότι τους μικρούς αναγνώστες κερδίζει περισσότερο μια εικόνα που είναι χίλιες λέξεις ή μια λέξη που είναι χίλιες εικόνες;

Το ένα συμπληρώνεται από το άλλο, προσθέτοντας, με τη βοήθεια και της φαντασίας, χιλιάδες ακόμα –αν όχι εκατομμύρια– εικόνες και λέξεις. Και νομίζω πως αυτό είναι που, υποσυνείδητα, εκτιμάνε τα παιδιά σε ένα καλό εικονογραφημένο βιβλίο: Το γεγονός ότι αποτελεί έναν ολόκληρο κόσμο.

[...] Στην εποχή που τα παιδιά «κολλούν» στο ίντερνετ ή έχουν ατελείωτα μαθήματα, τι τους προσφέρει

Έγραψαν για το βιβλίο...

ένα καλό παιδικό βιβλίο;

Δεν είναι κακό ένα παιδί να «κολλάει» στο ίντερνετ ή να χαίρεται με το tablet του. Όμως, είναι σημαντικό να έχει γνωρίσει και το άλλο μέσο ανάγνωσης. Θεωρώ, λοιπόν, πως το καθετί χρειάζεται όχι μόνο μέτρο, αλλά και να συμβαίνει στη σωστή ηλικία. Ένα μικρό παιδί μπροστά σε ένα tablet είναι, ουσιαστικά, ένα παιδί μόνο του. Μπορεί να σκεφτόμαστε πως έχει εκατομμύρια πράγματα να ανακαλύψει εκεί μέσα, όμως χάνεται η επαφή με τα άλλα μέλη της οικογένειας. Για μένα, δεν υπάρχει τίποτα πιο τρυφερό από το να διαβάζει ο γονιός στο παιδί του, μέσα από ένα βιβλίο που μπορεί να αγγίξει, να μυρίσει ή και να χαϊδέψει. Δημιουργούνται χιλιάδες συνάψεις από αυτήν την επαφή που καθορίζουν τον χαρακτήρα και το μέλλον ενός παιδιού.

Συνέντευξη στην Αλεξάνδρα Καστανιά, womantoc.gr

«Είναι κάτι τόποι που δεν τους βλέπεις μοναχός σου. Χρειάζεται να 'ρθει κάποιος φωτισμένος να σε οδηγήσει έξω από την τροχιά σου και τότε (ίσως) να τους δεις. Είναι κάτι ταξίδια που δεν πιστεύεις πόσο εύκολα γίνονται, αρκεί να έχεις τον κατάλληλο οδηγό. Είναι, τέλος, κάτι βιβλία που γράφονται γι' αυτά τα ταξίδια, γι' αυτούς τους τόπους, που σε παρασύρουν σε αλυσιδωτές εκρήξεις παραισθησιογόνου ευτυχίας, εκτινάζοντάς σε μακριά, στο διάστημα. Χαίρε, Κατερίνα Κρις! Με το *Αστρικό Χωριό* σου μας έδειξες τον τόπο, μας ταξίδεψες και, τέλος, μας θύμισες πώς γράφονται τα άριστα βιβλία για παιδιά: με την καρδιά».

Φίλιππος Μανδηλαράς, συγγραφέας

«[...] Ένα απίθανο βιβλίο που έχω διαβάσει εδώ και μέρες και ακόμα γαργαλιέμαι. Προσπαθώ να γράψω πέντε “σοβαρές” κουβέντες σαν “σοβαρός” ενήλικας που είμαι και μοιάζει αδύνατο. Το μόνο που θέλω είναι να κοιτάζω τις χαρούμενες εικόνες του, να διαβάζω τις έξυπνες οδηγίες του και να μιλάω σπανιακά. Αυτό το βιβλίο δε μιλάει για το συναίσθημα, ξυπνάει το συναίσθημα. Δε μιλάει για τη φίλια, αγκαλιάζει τη φίλια. Δε μιλάει για τη χαρά, φέρνει τη χαρά! Και να φανταστείτε δε σας έχω πει ούτε τα μισά. Όταν το διαβάσετε θα καταλάβετε γιατί μιλάω με τέτοιο ενθουσιασμό. Τον ίδιο ενθουσιασμό που είχα παιδί, όταν μου έφεραν για πρώτη φορά δώρο ένα καλειδοσκόπιο».

Φωτεινή Βασιλείου, kosvoice.gr

ΒΓΗΚΕ Ο ΗΛΙΟΣ, ΒΓΗΚΕ... ΤΟ ΑΣΤΡΙΚΟ ΧΩΡΙΟ!

Το *Αστρικό Χωριό* στην εξοχή!

Το *Αστρικό Χωριό*, ναι. Η ιδέα αυτού του βιβλίου εμφανίστηκε στο μυαλό μου το 2011. Αλλά καθώς το ζωγρά-

Έγραψαν για το βιβλίο...

φιζα, βγήκε στις σελίδες του όλη μου η παιδική ηλικία. Φαίνεται πως το είχα στο μυαλό μου από τότε. Αυτή η ανάγκη να «πετάγομαι» σε κόσμους πέρα απ' τα σύννεφα, με έκανε να νιώθω λιγότερο μόνη. Γενικά ήμουν ένα παιδί που πέρναγε άπειρες ώρες μόνο του, όχι ότι με άφηναν οι γονείς μου μόνη, απλά μ' έπαιρνε θυμάμαι η μαμά μου στις φίλες της κι έπιανε το μπίρι μπίρι (να πως βγήκε η Μπιριμπίριλαντ στο *Αστρικό Χωριό*, χεχε!) κι εγώ, έπρεπε να βρω έναν τρόπο να ξεφύγω και να βρεθώ εκεί που ήθελα. Αλλού.

Τους γκρίζους, βαρετούς χειμώνες, τους αντάλλαξα στο μυαλό μου με σκηνές από τις πολύχρωμες εξερευνησεις που έκανα στο Τατόι όταν πηγαίναμε όλη η οικογένεια παρέα με τη γιαγιά και τα ταπεράκια της, αλλά και με τέλεια καλοκαίρια που είχα περάσει ψαρεύοντας με πετονιές και καλάμια (ναι, μ' άρεσε το ψάρεμα μικρή). Άλλοτε σκαρφαλώνοντας στα δέντρα (νάτα και τα σκαρφαλόδεντρα του *Αστρικού Χωριού*, υπάρχουν ζωγραφισμένα), άλλοτε κατασκευάζοντας σπίτια με μεγάλα ξύλα που έβρισκα στην παραλία (ίσως γι' αυτό τα σπίτια στο *Αστρικό Χωριό* φοράνε καπέλα, για να προστατεύονται από τον καλοκαιρινό ήλιο των παιδικών μου χρόνων!)... Αντάλλαξα τα δάκρυα που έπεφταν από τα σύννεφα, εκείνα τα βαριά, χειμωνιάτικα απογεύματα, με τα γέλια και τ' αστεία που έκανα με τις φίλες και τους φίλους μου, με την ξεγνοιασιά της ηλικίας μου...

Φαίνεται πως από τότε είχα κρυφό σχέδιο, να φτιάξω επιτέλους έναν κόσμο όχι γεμάτο με μαγικά παλάτια και ποταμούς από σοκολάτες, αλλά έναν κόσμο απλό, φτιαγμένο για να χαιρόμαστε, για να περνάνε οι χειμώνες με λίγο περισσότερο ήλιο και για να διαλύονται τα δύσκολα μ' ένα-δυο «τριαλαρί-τριαλαρό».

Αυτό το βιβλίο, όταν το περιέγραφα στην Έλενα Π. (από τον εκδοτικό οίκο), ανακάλυπτα –κι εγώ η ίδια– πως δεν είχε τίποτα το συναρπαστικό, τίποτα το μεγαλειώδες, δεν ήταν σαν κάτι φοβερές και περιπετειώδεις ιστορίες που αφήνουν τα παιδιά με το στόμα ανοιχτό, όχι. Ήταν αυτό που είναι. Ένα μέρος για τα παιδιά όπου όλα, («όλα μα όλα...») είναι απλά. Όπου το μόνο που χρειάζεται είναι να είσαι ο εαυτός σου:

Ένα παιδί. Α, ναι, και να χαίρεσαι.

Ζούσα στα σύννεφα. Αλλά δεν ήταν μια εύκολη χρονιά. Ούτε για μένα ούτε για κανέναν. Κρίση και μνημόνια, δημοψηφίσματα και εκλογές, τρομοκρατικά χτυπήματα και πόλεμοι. Κι ανάμεσά τους, η δική μου καθημερινότητα που μ' έφερνε όλο και πιο κοντά στον κόσμο των μεγάλων. Ξενύχτια και δυσκολίες στη δουλειά, ξενύχτια στους διαδρόμους των νοσοκομείων και δυσάρεστες επισκέψεις στα θλιβερά δωμάτια της εντατικής. Μέσα σε όλη αυτή τη μαυρίλα, έβρισκα λίγο χρόνο κάθε φορά να συνεχίσω. Γιατί εκεί, στη σκοτεινή πλευρά, η γκρίνια δεν έχει καμία μαγική ιδιότητα, δε σε πάει αλλού. Χρειάζεται να περπατήσεις μόνη σου μέχρι την πιο φωτεινή πλευρά...

Έκλεινα λοιπόν τ' αυτιά μου με μουσική κι άφηνα τα χρώματα να βρουν μόνα τους τον δρόμο για το *Αστρικό Χωριό*... Ευτυχώς, είχα το *Αστρικό Χωριό*.

Κι ευτυχώς, είχα από δίπλα τον αντρούλη μου. Που με ηρεμούσε στις κρίσεις του αστροπανικού μου και με έκανε να χαμογελάω ακόμα κι όταν αυτός περνούσε τις πιο δύσκολες προσωπικές του στιγμές. Στον αντρούλη

Έγραψαν για το βιβλίο...

λοιπόν η πρώτη αφιέρωση.

Και η δεύτερη στην Έλενα, που το πίστεψε και το αγκάλιασε. Και γιατί γέμισε την καρδιά μου χαρά (και τα μάτια μου δάκρυα) όταν μου έστειλε μια φωτογραφία αμέσως μετά την πρώτη παραλαβή των βιβλίων.

Έμοιαζε με νοσηλεύτρια που είχε στα χέρια της ένα μωρό, τον εύθραυστο κόσμο των παιδικών μου χρόνων, έτοιμο και φρεσκοτυπωμένο, έναν ολόκληρο χρόνο μετά. Τα καταφέραμε γλκλ, ε; Φτάσαμε στο Αστρικό Χωριό και τώρα πίνουμε το τσαγάκι μας εκεί μέσα. Σου στέλνω όλες τις χουχουλιάστρες καρδιές που μπορούν να υπάρξουν. Γιατί θέλω να σε ευχαριστήσω, μιας και χάρη σ' εσένα, εκεί που είχα ένα δυο φανταστικούς φίλους, τώρα έχω ένα χωριό ολόκληρο!

Τριαλαλά. Αυτό θα πω μόνο και θα σας αφήσω για την ώρα. Ελπίζω να το κατοικήσουν πολλά παιδιά αυτό το Αστρικό Χωριό. Και να ακούω τα δυνατά γέλια τους, καθώς θα κλείνω το φως του αστρικού μου υπνοδωματίου.

Κατερίνα Κρις, katerinakris.com